

Odnośnie podnoszonej przez skarżącego konieczności rozważenia zaistnienia znamion czynu z art. 256 § 2 k.k. wskazać należy, iż przedmiotem czynności wykonawczej penalizowanej w tym przepisie są druki, nagrania lub inne przedmioty, zawierające treść określoną w § 1. Przez druk należy rozumieć produkt poligraficzny otrzymany z odbitek drukowych; odbicie obrazu z formy drukowej na podłoże drukowe, na przykład na papier. Za druk uważa się również rozmaite techniki powielania tekstu i grafiki zarówno metodami tradycyjnymi, z użyciem maszyny drukarskiej, jak i nowoczesnymi metodami komputerowymi z użyciem komputerowych urządzeń peryferyjnych, jak drukarki, plotery itp. (choć tego rodzaju odbitki powinno nazywać się wydrukami). Nagranie to zarejestrowanie warstwy dźwiękowej, obrazu, sekwencji obrazów ruchomych przy użyciu jakiejkolwiek techniki (zapis mechaniczny, magnetyczny, laserowy) i niezależnie od rodzaju użytego nośnika (np. taśma, płyta, dyskietka). Przedmiotem zaś jest każda rzecz materialna postrzegana zmysłami jako odrębny element rzeczywistości (M. Mozgawa Kom do art. 256 k.k.). Rozszerzająca wykładnia literalnego brzmieniu tego przepisu na niekorzyść ewentualnych sprawców jest niedopuszczalna w świetle zasady *nullum crimen sine lege*. Biorąc pod uwagę powyższe nie sposób przyjąć, by zaistniały w realiach tej sprawy znamiona przestępstwa art. 256 § 2 k.k.

Natomiast wskazująca również przez skarżącego odpowiedzialność z art. 14 ust. 1 ustawy o